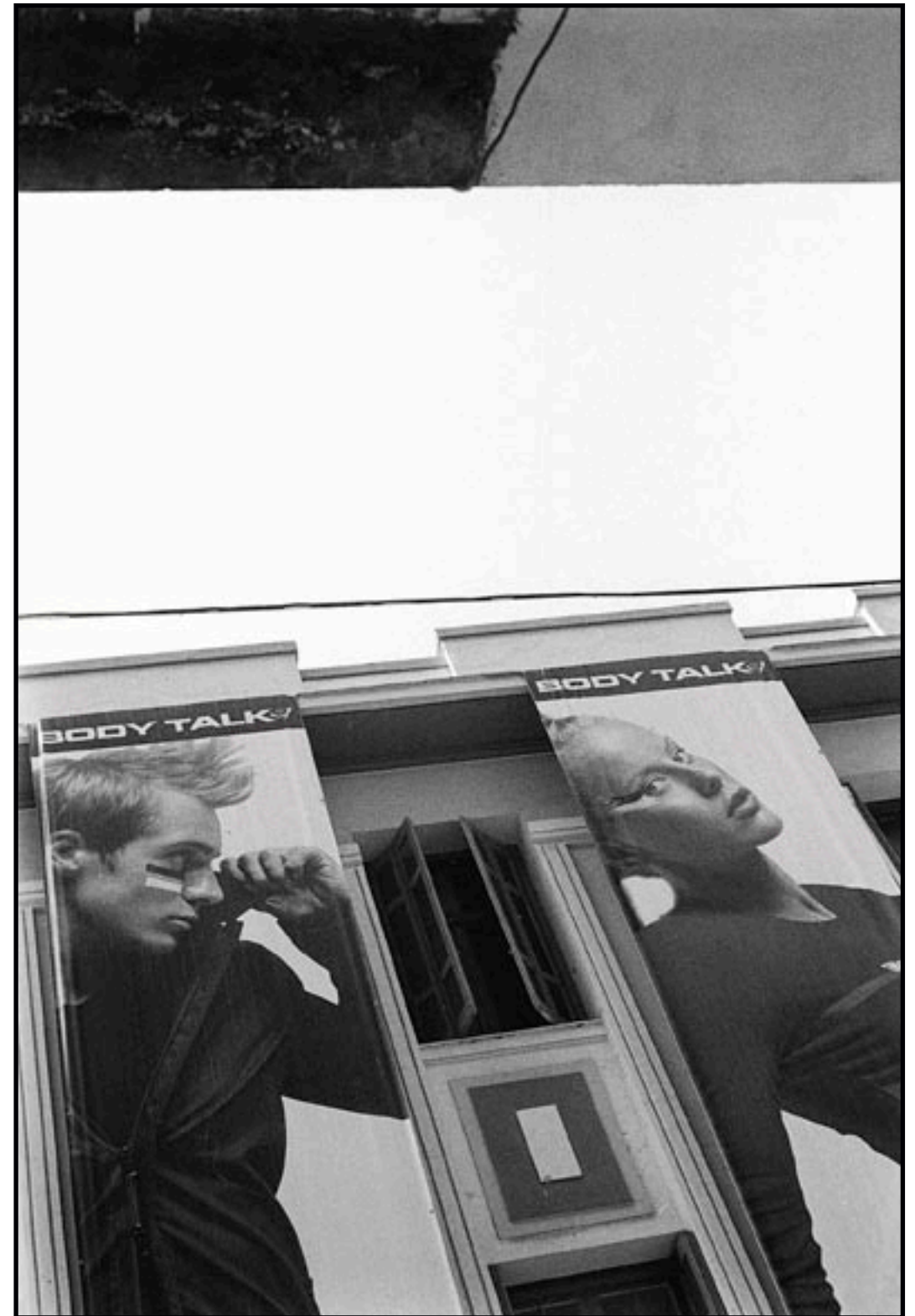

ΦΕΡΝΑΝΤΟ ΠΕΣΣΟΑ Η ΩΡΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

»Ποιος άντρας ακούμπησε στα στήθια σου αυτό το χέρι που είναι δικό μου; Σου έδωσαν ποτέ φιλή ιδιο με το δικό μου; Όταν τα ζεστά μακρόσυρτα απογεύματα ονειρευόσουν πως ονειρεύεσαι, δεν είδες να περνά στο βάθος των ονείρων σου μια ακαθόριστη και φευγαλέα σιλουέτα που θα σου χάριζε κάθε ευτυχία, που θα σε φιλούσε ατελείωτα; Ήμουν εγώ.

»Είμαι εγώ. Είμαι αυτός που πάντα έψαχνες και που δε θα μπορούσες να βρεις ποτέ. Ίσως στα απροσμέτρητα βάρη της αβύσσου ο ίδιος ο Θεός με ψάχνει για να τον συμπληρώσω, αλλά η κατάρα του Γηραιότερου Θεού —του Κρόνου του Γιαχβέ— αιωρείται πάνω του και πάνω μου, μας χωρίζει ενώ θα έπρεπε να μας ενώνει, ώστε η ζωή και αυτό που επιθυμούμε από αυτή να είναι ένα και το αυτό.

»Το δαχτυλίδι που φοράς και αγαπάς, η χαρά μιας ακαθόριστης σκέψης, το ότι αισθάνεσαι καλά στον καθρέπτη όπου κοιτάζεσαι — μην έχεις ψευδαισθήσεις: δεν είσαι εσύ, είμαι εγώ. Εγώ είμαι που δένω όλες τις κορδέλες με τις οποίες διακοσμούμε τα πράγματα, που διαλέγω τα χρώματα που τα στολίζουν. Με ό,τι δεν αξίζει να υπάρχει κάνω την επικράτειά μου και το βασίλειό μου, είμαι ο απόλυτος κύριος του διάκενου και του διάμεσου, αυτού που στη ζωή δεν είναι ζωή. Η νύχτα είναι το βασίλειό μου και το όνειρο η επικράτειά μου. Ό,τι δεν έχει βάρος ή μέτρο μου ανήκει».

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΠΑΝΗΣ ΜΠΑΡΙΤΑΚΗΣ